

Bemyndigelse til at tage af Statskassen og gjøre, hvilke Udgifter de finde for godt, med eller uden Kongens Billigelse, naar de blot kunne være saa heldige at vinde Bisald hos Rigsretten, saa strækker det saaledes udtalte Princip sig ikke alene til de Ministre, der ere gaaede over til at blive Fællesministre, men det strækker sig ogsaa til dem, der ere Ministre for Kongerigets særlige Anliggender; thi naar man seer, at Ministrene, medens Grundloven endnu ikke var indskrænket, havde Myndighed til paa den Maade at holde Huus med Landets Midler, saa maae de Ministre, der efter Grundlovens Indskrænkning ere blevne tilbage som særlige Ministre, ikke være ringere stillede, de maae have samme Myndighed som de andre. Jeg maa dernæst fremhæve, at naar en saadan Dom eengang er affagt, saa troer jeg — hvormeget det end kunde synes, at den overmaade lidet egnede sig til at afgive noget Præcedens — at den, der kjender, hvorledes det gaaer til i Verden, vil vide, at den samme Dom om 10 à 12 Aar vil danne et Grundlag for vor offentlige Ret. Uanfægtede Kjendsgjæringer staae med stor Styrke, og det er netop for at angribe disse Kjendsgjæringer, at nærværende Lovforslag er indbragt. Jeg kan ikke give den høitagne Minister Ret i, at Bestemmelser i Grundloven, der kunne synes tvivlsomme, kun kunne løses igjennem Tillæg til Grundloven eller ved en Grundlovsforandring; thi ligesom Administrationen meget hyppig maa gribe ind for at løse saa det ene, saa det andet Spørgsmaal, saaledes kan ogsaa den lovgivende Magt komme i det Tilfælde, at maatte give nærmere Bestemmelser, angaaende Forhold, som i sig selv maafee ere tvivlsomme. Deraf følger imidlertid paa ingen Maade, at det, som saaledes maatte blive vedtaget, skulde have samme Betydning som en Grundlovsbestemmelse; thi der vedbliver at være den væsentlige Forskjel, at en saadan Bestemmelse kan hæves ved simpel Lov.

Jeg indrømmer iøvrigt ikke, at her er Tale om Noget, der i og for sig kan være tvivlsomt; thi Ordene i Grundloven ere aldeles tydelige; der staaer: „Ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven“.

— Hvis det imidlertid ikke skulde lykkes at tilvebringe en Lov, der regulerede Forholdet, saa er Thinget dog ikke berøvet Midlerne til at gjøre den nys citerede Sætning til Sandhed; men man maa da gaae en anden Vej, den nemlig uden videre at sige Nei til alle Tillægsbevillinger, og derigjennem søge at gjøre sin Ret gjældende. Det er netop for at ordne Forholdet, at mit Forslag er indbragt; thi den nuværende Tilstand er uholdbar, og det staaer for mig, at Folkethinget bør — man kalde nu denne Bestræbelse hos os vor svage eller stærke Side, som man vil — vaage over at gjøre Grundloven i sin indskrænkede Skikkelse til Sandhed, ikke lade os fratage eller fratiste Noget af den, men roligt under alle Forhold forsvare den — og gjøre det, hvad Folgen saa end bliver, thi vi ere i vor gode Ret. — Jeg kan heller ikke være enig med den ærede Minister, naar han siger, at de af mig i Forslag bragte nærmere Bestemmelser af, hvad det vil sige, at en Udgift har Hjemmel i Finantsloven, skulde røbe, at jeg fraveg mine Anskuelser om, at disse Ord i og for sig være klare nok; tvertimod, jeg har sagt, at Overskridelsen af Summen til en i Finantsloven bevilget Gjenstand meget godt kan have Hjemmel i selve Finantsloven, det er Noget, som jeg indrømmer. — Det er ligeledes en Selvsølge, efterat Grundloven er bleven indskrænket, efterat der er paalagt Kongeriget den Forpligtelse at tilskyde en vis Andeel til de nødvendige Udgifter til Monarchiet, at disse Udgifter under alle Omstændigheder skulle udredes. Det heder herom i § 4 af Kundgjørelsen om Indskrænkning af Grundloven: „at Kongerigets Andeel af de fælles Statsudgifter skal udredes til den Tid, de forfalde, og, i Tilfælde af Forsømmelse heraf, forlods fradrages Kongerigets særlige Indtægter“; det er denne Bestemmelse, der ligger til Grund for mit Forslags § 9, og dersom den ærede Minister med Hensyn til andre Kongeriget paahvilende Udgifter kan paapege lignende Bestemmelser, saa skal jeg med største Fornøielse tage et lignende Hensyn til dem. Jeg skal i det Hele taget paa ingen Maade være villig til at foretage de Forandringer, som maatte anses for nødvendige. Men at denne Lov ikke skulde kunne vedtages, uden